

[Flemming Jensen]

ne med dette nøjes med sådan set at konstatere, at vi ikke kan støtte forslaget, men jeg synes, det skal have et par ord mere med på vejen:

I bemærkningerne siger SF, at der er drevet en hetz mod Danmarks Radio, og at denne hetz har medført overdreven tilbageholdenhed og selvrensning. Det er ikke helt den opfattelse, jeg har; jeg føler, at Danmarks Radio, specielt måske dens ungdomsafdeling, kun i meget lidt omfang har følt sig knuget fald jorden, og hvis den er det, ville jeg i hvert fald nødig have set den uden selvrensningen.

Må jeg i øvrigt om den foreslåede styreform sige, at SF efter min mening blander tingene lidt vel rigeligt. Ét er, at man har et samarbejde mellem forskellige udvalg og kommissioner osv., som findes på arbejdspladserne, noget ganske andet er, at man, fordi man nu er ansat i Danmarks Radio, skulle have en ekstra indflydelse både på budget og programlægning, ja, sågar vel på vurderingen af, om det, én selv og ens kolleger laver, er rimeligt og rigtigt.

Om centrum-demokraternes forslag blot dette, at naturligvis er det et fremskridt, at man søger at skabe mulighed for oprettelse af en fri reklameradio. Det glæder os i den konservative gruppe, at CD – og det troede vi da for øvrigt heller ikke – ikke lider af den reklameangst, som andre i salen gør. Vi vil blot gerne et skridt videre, men måske kan vi i udvalget nå til den ordening, der kan bære fremover, nemlig at der åbnes helt ud for reklamer både i radio og i TV.

Det tredje og bestemt ikke mindst interessante af de forslag, vi skal behandle, er fremsat af venstre og har den meget positive titel: »Forslag til beslutning om oprettelse af Danmarks uafhængige Radio«. Som formål angiver forslagsstillerne, at det sker, jeg citerer: »med henblik på at bryde Danmarks Radios monopol og skabe konkurrence . . .«. Det er selvfølgelig noget, den konservative gruppe ser på med sympati, at også venstre nu er nået til det standpunkt, at reklame i fjernsynet kan være en ganske rimelig ting, ja, måske en nødvendig ting.

Når man i øvrigt læser bemærkningerne, der taler om Danmarks Radios utålelige monopol, og sammenholder dem med, hvad der er sagt fra andre sider ved tidligere lejligheder, kan man ikke undlade at spørge sig selv og andre, om ikke tiden snart er inde, hvor

de partier, som deler denne opfattelse, og som har overvundet reklameskrækken, fandt sammen om noget, der kunne løse problemerne. Den ene skanse mod reklame-TV efter den anden er faldet, det sker politisk, og det er for længst sket blandt befolkningen; spørgsmålet er nu blot, hvor længe regeringen og kulturministeren vil holde stand, og måske også, hvorfor de vil holde stand.

Et af de i øvrigt efter min opfattelse forkerte argumenter mod reklame-TV, vi har fået gentaget her i dag, var, at der gik penge fra pressen til det ny medium. Ja men hvad mener så f.eks. kulturministeren, når danske firmaer nu – foreløbig kun ét, fra 1982 flere – kan reklamere i vesttysk TV? Er det argument så ikke faldet væk, så der tilbage kun kan blive argumentet om frygten for at miste indflydelse for monopolet? Den sidste tids udvikling har efter konservativ opfattelse slået fast, at konkurrencen kan man ikke hindre; det, man kan hindre, er et dansk alternativ.

Vi har fået en række kommentarer fra ministeren, kommentarer, der helt naturligt ligger på linje med, hvad regeringen tidligere har sagt. Jeg har nævnt lidt om pengene. Ministeren nævnte også, at reklame-TV kunne medføre sensationsprægede udsendelser. Ja ja, det har vi jo nu også nu og da i dansk TV; så dygtige er vi jo heller ikke. Vi skal også gøre opmærksom på, at mange af de gode udsendelser, vi har fået fra udlandet – tænk f.eks. på Thames-senderen – har været af meget høj kvalitet. Vi skal heller ikke glemme, at en meget stor del af det finske reklame-TV laver serier af meget høj kvalitet, som kan sælges til udlandet, og vi skal ikke glemme, at der finder høringer sted af politisk betydning i amerikansk TV.

Ministeren henholder sig så til mediekommissionen. Ingen kan vel have noget imod, at alle disse ting undersøges godt og grundigt, men jeg advarer imod, at mediekommissionen skulle anvendes til at trække en løsning i langdrag.

Jeg skal slutte med at sige – som det forhåbentlig vil fremgå af, hvad jeg har sagt – at det konservative folkeparti har en hel del sympati både for centrum-demokraternes og venstres forslag og absolut ingen for socialistisk folkepartis.

Jørgen Junior (FP):